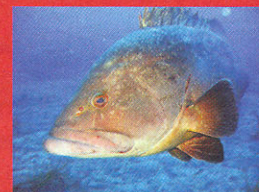

INmagazín

Ve vodách
prozkoumáte
katedrálu,
vrak letadla
i Kanicov

KORSIKA ZPOD HLADINY / STR. 30

▲ **VZHŮRU K NEBI... PO SVÝCH**

Deset nejlepších treků
v Evropě.

Téma – str. 3

MĚSTO, KTERÉ MĚLO SMŮLU

V okolí královského města Nový Bydžov
objevíte půvabné dřevěné kostely.

Víkend v Čechách – str. 14

KOVBOJOVÉ UHERSKÉHO „ZÁPADU“

Jedinečnou atrakcí maďarské puszty
jsou bravurní honáci.

Zahraničí – str. 26

Vzhůru k nebi... po svých

DESET NEJLEPŠÍCH TREKŮ V EVROPĚ

Evropa je kontinent zaslíbený turistice. Každá hora, les i chata jsou pospojované turistickými značkami. Dají se po nich podnikat túry na víkend i na dva týdny. Vybrali jsme pro vás deset exkluzivních treků všech obtížností.

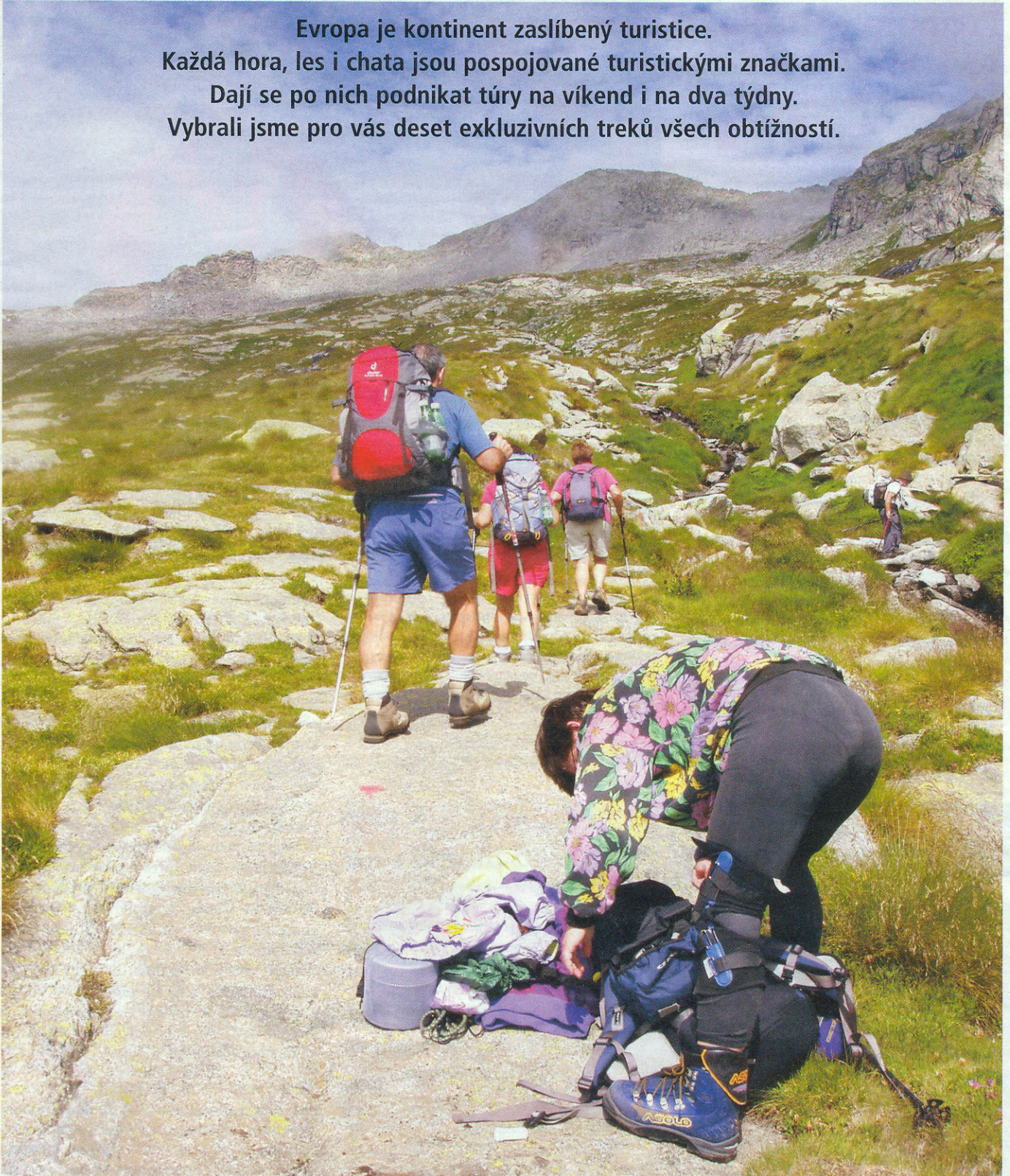

FOTO: JAKUB TUREK (STOUPÁNÍ K CHATĚ GIANETTI, OBLAST BERGELL – ŠVICARSKO A ITÁLIE)

Počítejte, že za krásné zážitky vysoko v horách se platí příslovečným potem, krví a slzami. Není ovšem třeba stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko. Potu sice procedíte hodně, ale krev prolijete na nejvyšší z odřených kolenou a slzami možná zkropíte jen prasklé puchýře.

Francie a Itálie

Tour du Mont Blanc pod nejvyšší horou Evropy

Nejnámější trekkingová túra Evropy vede okolo nejvyššího štítu Mont Blanc. Celý okruh je dlouhý sto padesát kilometrů. Každý den lze zvolit náročnější či lehčí variantu, někdy je možné cestu zkrátit autobusem. Během sedmi dnů je nutno nastoupat sedm výškových kilometrů. Občas se přechází sněhová pole, místy se stezka přibližuje k ledovcům i skalnatým srázům. Nikdy ovšem není potřeba používat horolezecké cepíny, stoupací železa, natožpak lana. Je to ryze turistická záležitost.

Každý den pochodu je jiný. Procházíte mnoha údolními, z nichž každé má svůj osobitý charakter a poskytuje jiné pohledy na Mont Blanc. Hora hor je z italské strany skalnatá a divoká, po jejích bocích neustále rachotí kamenné laviny. Z Francie a Švýcarska odpovídá svému jménu a vypadá jako bílý sněhový bochník vysoko nad ostatními vrcholy ostře řezaných tvarů.

Podle finančních možností se lze ubytovat v penzionech, chatách, noclehárnách a kempch. Každý den se prochází vesnice, kde se dá dokoupit jídlo a pití.

- **Kde:** Začíná se ve vyhlášených horských střediscích ve francouzském Chamonix nebo italském Courmayeuru.
- **Něco navíc:** Pokud se chcete dostat do říše věčného sněhu, svezte se lanovkou přes hlavní hřeben

z Courmayeru do Chamonix. V šesti úsecích se budete vznášet nad ledovci, pojedete mezi štíty nejzvučnějších jmen a dostanete se až na skalní jehlu Aiguille du Midi (3842 m n. m.). Z její vrcholové plošiny je ideální výhled na Mont Blanc. Návrat je možný autobusem skrze tunel pod Mont Blancem nebo lanovkou stejnou cestou, jakou jste přijeli. Lanovkový výlet trvá celý den.

www.chamonix.com

hlídek uvidíte i většinu slovenských hor, Nízke Tatry, Rudohoří, Malou a Velkou Fatru.

Chodník Tatranské magistrály je z velké části vyskládaný z velkých žulových balvanů. Na jednu stranu to ulehčuje chůzi náročným terémem, ale na druhou stranu je potřeba about pořádné pohorky, abyste si nezvrtnuli kotník. Vede od jedné horské chaty k druhé. Dá se ujit za tři dni, ale týden je tak akorát na vychutnání tatranské atmosféry. Z Podbanského se jde většinou lesem přes Štrbské na Popradské pleso. Nad ním se vyhoupnete ostrým svahem do velehorských výšin a okolo Slezského domu přes Hrebienok, Skalnatou chatu a chatu U Zeleného plesa sejdete do údolní vesnice Lysá Polana. Co jméno chaty, to horolezecká, turistická nebo lyžařská legenda.

Jestli ještě nemáte dost, můžete v Lysé Polaně přejít přes hraniční přechod do Polska a pokračovat k dalším proslulým chatám Mořské oko a Pět polských stavů a dál do Zakopaného.

- **Kde:** Vysoké Tatry se vypínají nad Popradem.
- **Něco navíc:** Gerlachovský štít (2655 m n. m.), nejvyšší vrchol celých Karpat, je dostupný pouze s horským vůdcem. Ne že by to byl zvlášť náročný výstup, který by nezvládl zkušený turista, ale ochránci příro-

Slovensko

Tatranská magistrála od chaty k chatě

Nejmenší velehory světa jsou lehce dostupné vlakem, pro Čechy je tu stále poměrně levné ubytování a navíc se zde mluví spřátelenou slovenštinou. Návštěvníci ovšem používají především češtinu a polštinu, protože Slováci to do jejich hor příliš netáhne.

Turistickým magnetem Vysokých Tater je magistrála, neboli pohodlná stezka po úbočích skalnatých velikanů, která ukazuje všechny jejich vnady. Červená značka vás vede většinou nad hranici lesa, a tedy poskytuje výhledy do údolí k Popradu, ale také nahoru do hor na nejvyšší štíty. Z nejlepších vy-

FOTO: ARCHIV (CHAMONIX)

FOTO: JAKUB TUŘEK (VYSOKÉ TATRY)

V prvním případě vás eskortuje do kasáren v údolí, což znamená pouze to, že vás o den či dva zdrží na vaší cestě.

Místní lidé včetně vojáků a policistů totiž s láskou vzpomínají na předválečné Československo. Už několik generací se mění státy a režimy, ve kterých žijí, ačkoliv se nikdy nestěhovali. Maďarsko, Polsko, Československo, Sovětský svaz a Ukrajina se tu střídají každých pár let. „Češi sem před válkou zavleli železnici a postavili tady kostel. Tehdy bylo dobře. Rusové po válce roztavili zvon i koleje. Od té doby je tu špatně,“ říká mladý lesní inženýr, který pochází z Bohdanu, před obchodem na návsi v nedalekých Luhách. „Uhři tady jen bojovali s Poláky, Ukrajinci si nás vůbec nevšímají a se Slováky nechceme nic mít,“ doplňuje ho padesátiletý kolega, ochránce přírodní rezervace Hoverla.

Největším lákadlem Poloninských Karpat je čtyřdenní hřebenová túra přes dvě dominantní hory Hoverla a Pop Ivan. Všechno potřebné vybavení včetně stanů, spacích pytlů a jídla ponese v batohu. Pouze vodu budete moci nabírat z potoků a studánek po cestě.

Vyjdete z Kvasů na řece Tise a stoupáte loukami mezi zemědělskými usedlostmi na Šešul. Otevírá se před vámi panoráma obrovských travnatých kotlů a svahů, kde se ještě nedávno páslo ve velkém. Vstoupili jste ovšem do rezervace, a proto byla pastva zakázaná a většina salašů je opuštěná. Přejdete skalnatý vrchol Pietroš a lesy i loukami dorazíte na nejvyšší Hoverlu (2068 m n. m.). Výhled od vrcholového kříže je útesný. Do dálky se táhnou zelené hřbety kopců, lidskou činnost připomínají jen občasné salaše a lesnické cesty po úbočích.

Pokračujete na Černou horu, která se jmenuje také Pop Ivan. Na vrcholu najdete zříceninu „tajemného hradu v Karpatech“. Je to bývala meteorologická stanice, kterou před skoro sedmdesáti lety opustili čeští vědci a od té doby ji nikdo nevyužíval. Na spaní si ovšem raději najdete plácek někde jinde. Je to oblíbené místo odpočinku pohraničnických

hlídek, a pokud se necítíte na diskusi pod hlavními samopalů, raději se jim vyhněte. Lze pokračovat dále až na rumunsko-ukrajinskou hranici, ale kvůli nejasnému pohraničnímu režimu doporučujeme sejít z hor dolů do vesnice Luhy, odkud jezdí autobusy do Mukačeva.

- **Kde:** Hoverla i Pop Ivan jsou bývalé hraniční hory československé Podkarpatské Rusi. Nejbližší město je Rachov.

- **Něco navíc:** Autobusem zajedte do Koločavy, kde se narodil a je také pochován legendární loupežník Nikola Šuhaj. Spisovatel Ivan Olbracht z něho sice udělal romantického hrdinu, ale ve skutečnosti to byl mordýř a lapka nejhruššího zrna.

www.mukachevo.net, www.ukraine.com

Itálie

Nej, nej, nej... Via delle Bocchette

Sedélka, štrbiny, rozsedliny – to je překlad italského názvu nejslavnější ferraty světa. Trasa, zajištěná ocelovými lany, kovovými žebříky a kramlemi zatlučenými do skal, vás protáhne nejdivočejšími scenériemi Dolomit v masivu zvaném Brenta.

Úžasné srázy pod nohama střídají úzké poličky v kolmých stěnách a ostré skalní hřebeny. Místo si připadáte jako mouchy nalepené na zdi. Držíte se jenom kusu železa připevněného do žlutavého dolomitu. Pro jistotu se pomocí karabin a horolezeckého úvazku připnete k ocelovému lanu. Před vámi defilují štíhlé i rozložitě skalní věže, malé ledovce a hluboká sedla.

Via delle Bocchette vede podél centrální části hlavního hřebene Brenty. Navazují na ni další kratší, ale stejně závratné ferraty. Umožňují detailně prozkoumat celé pohoří nebo trasy různě kombinovat. Díky nim můžete sejít z hřebene, přespat na některé horské chatě a zase se na hřeben pohodlně vrátit. →

dy společně s vůdcovskou lobby to tak zařídili. Zamluvte si tedy vůdce ve Starém Smokovci a dejte si s ním sraz na Slezském domě. Bude mít s sebou veškeré vybavení pro sebe i pro vás a dovede vás bezpečně na vrchol i nazpátek. Jedná se o celodenní podnik.

www.tatry.sk, www.tatry.cz

Ukrajina

Poloninské Karpaty se stanem

Ukrajina? Divoká země na východě, odkud načerno proudí dělníci a modrý východ se chce odtrhnout od oranžového západu. Takové je obecné povědomí o velkém placatém státě. Jenže hned za slovenskými hranicemi se otevírá turistický ráj v podobě liduprázdných hor a hlubokých lesů. Zakarpatská Ukrajina.

Dá se tu putovat dlouhé dny, aniž byste potkali živáčka. Pokud budete mít smůlu, narazíte pouze na pohraničníky, kteří střeží ukrajinsko-rumunskou hranici v oblasti Maramureš. Úřady nemají úplně jasno, jaké jsou jejich kompetence, a tak se může stát, že vás pohraničnický zatkne dvacet kilometrů od hranic nebo vás nechá jít přímo po „čáře“.

FOTO: ARCHIV (POLONINY)

• **Kde:** Bergell je italsko-švýcarské hraniční pohří poblíž Svatého Mořice.

• **Něco navíc:** Impozantními vodopády se chlubit téměř každé pohří. Málokde ovšem padá masa vody hned za posledními domky městečka jako v Borgonuovo. Po návratu z hor je příjemné se vykoupat pod stometrovým Acquafreggia Piuro. Čím je léto teplejší, tím jsou vodopády mohutnější. Ledovce nahoře totiž tají a dávají více vody do koryta potoka. Pod vodopády se tvoří dvě jezírka a v horkém počasí jsou plná místních obyvatel i lidí z dalekého okolí. Je s podivem, že voda s sebou nenese žádné kameny, a tak je tu koupání příjemné a bezpečné.

www.bergell.ch

FOTO: JAKUB TUŘEK (MASIV BRENTA, ITÁLIE)

Celý přechod Brenty po ferratách ze sedla Grosté, kam jezdí z Madonny di Campiglio lanovka, k chatě Dvanácti apoštolů a dolů do městečka Pinzolo trvá obvykle tři dny. Noci lze strávit na chatách slavných horolezeckých jmen Tuckett, Alimonta nebo Pedrotti. Nést s sebou musíte pouze oblečení, přilbu, pití na celý den a takzvaný ferratový set, čili speciální horolezecký postroj s karabinami a popruhy na jištění proti případnému pádu.

• **Kde:** Horský hřeben Dolomiti di Brenta se táhne v severní Itálii mezi městem Trento a lyžařským střediskem Madonna di Campiglio.

• **Něco navíc:** Nejen sportem živ je turista, potřebuje také kulturní potravu. Zajedte do Trenta a navštivte především hrad, kde se připomíná církevní Tridentický koncil i světská vláda Habsburků. Obojí má úzké vazby na země Koruny české.

www.dolomitiibrenta.it

Švýcarsko a Itálie

Skoro horolezecká túra okolo Cengala a Badilu

Jedna z nejkrásnějších alpských oblastí je bezesporu Bergell/Bregaglia na italsko-švýcarské hranici. Je známá především mezi horolezci a horskými turisty. Okružní túra oko-

lo Badilu a Cengala divokými horami nabízí kombinaci turistiky a horolezectví.

Týdenní výlet je náročný a vyžaduje kromě odvahy také zkušenosti, ale za to poskytuje zážitky, které si budete pamatovat celý život. K jeho zdolání potřebujete solidní počasí, cepín, mačky, lano a základní horolezeckou výzbroj.

Z italské rekreační vesnice Bagni del Masino stoupáte na horskou chatu Gianetti. Patnáctisetmetrové převýšení zdoláváte skoro celý den. Domluva s chatařem nemusí být úplně snadná, protože jako většina Italů má svoji rodnou řeč za jediný světový jazyk.

Druhý den lze naplánovat dvě vražedná sedla sahající do třítisícových výšek. Často na nich leží sníh a pod nimi se plazí malé ledovce. Přespat lze zdarma v plechové boudě Trubinasca s palandami a erárními dekami nebo o něco komfortněji v chatě Furä. Přes obrovské suťové úbočí a nekonečné ledovcové morény dorazíte na další chatu Sciora. Nad vámi se zdvihají temné žulové stěny třítisícových vrcholů Cengalo a Badil.

Čtvrtý den vás čeká obávaný ledovec Bondasca. Je proslulý jako jeden z nejrozpraskanějších v Alpách. Má mnoho nebezpečných trhlin, kvůli kterým je potřeba jít neustále navázaní na laně. Na sedle Bondo vás vítá plechová budka přilepená jako orlí hnízdo na skále. Už jste znovu v Itálii. Poslední den opatrně sláníte na další ledovec, sejdete ho, minete chatu Gianetti a vracíte se do Bagni del Masino.

Rumunsko

Fagarašské deštivé hory pěšky s těžkým batohem

Nejvyšší rumunské hory Muntii Fagarasului jsou o pár metrů nižší než Vysoké Tatry, ale zato jsou mohutnější, delší a deštivější. Populární karpatské pohoří je mezi českými a také německými turisty v oblíbenosti už sedmdesát let.

Před druhou světovou válkou sem jezdili za lovem, botanickými a geologickými výzkumy. Teď sem mívají milovníci dlouhých pě-

ších cest. Po pár letech odmlky na přelomu tisíciletí, kdy se Češi vydali objevovat Alpy, se do rumunských Karpat zase vrací. Jezdí sem cestovní kanceláře se svými klienty i osamělí dobrodruzi. Mohou přespávat na chatách pod hřebenem, ale většina turistů si nese stany a staví je u překrásných horských ples nebo na širokých lučinatých sedlech. Veškeré zásoby nesou s sebou.

Celý fagarašský hřeben měří více než sedmdesát kilometrů, z toho padesát kilometrů se jde stále v nadmořských výškách okolo dvou tisíc metrů. Až na pár skalnatých úseků se jde širokými ovčímí cestami po travnatých oblých horách. Postrachem turistů jsou zejména zubatý kamenný hřeben Serbota a úzká

FOTO: ARCHIV (FAGARAS)

prudká rokle Strunga Dracului. S těžkými batohy vyžadují hodně síly a především rozvahy.

Na hřebenovku se nastupuje obvykle od vlaku v obci Turnu Rosu. Patnáct set metrů stoupání lesními stezkami se může protáhnout na dva dny. Hřeben potom směřuje neustále na východ. Schází se z něho pouze k plesům, u kterých se staví stany. V polovině ho protíná silniční tunel u velkého jezera Bilea Lac. Jezdí sem lanovka a dá se odtud dostat i autobusem. Pokud potřebujete z hřebene sejít někde jinde, musíte počítat s celodenním usilovným pochodem na sever, abyste se dostali do civilizace. Na jih by to byly tři dny hlubokými lesy. Nebylo by to nic příjemného, protože za noci je odtud slyšet vytí vlků a lesníci vyprávějí o spoustě medvědů.

- **Kde:** Fagaraš dělí severní Sedmihradsko od jižní Dácie nedaleko města Brašov.

- **Něco navíc:** Dopřejte si krátkou, ale výživnou túru do vedlejšího vápencového minipohoří Pietra Craiului. Dostanete se k němu tak, že přejdete celý hřeben Fagaraše až na východní cíp, kterým navazuje na Královský kámen, nebo dojedete vlakem do Zarnesti a vystoupáte do hor. Stovky metrů vysoké kolmé skály nahoře ukončuje jen několik metrů široký hřeben, po kterém vede turistická stezka. Celodenní hřebenovka nabízí jen jednu možnost úniku hlubokou roklí, a tak nezbyvá než počkat na dobré počasí a třináct kilometrů na délku a tisíc metrů na výšku zdolat v jednom zátahu.

www.romaniatourism.com

Německo

Watzmann je lehčí, než vypadá

Na přechod hlavního hřebene Watzmannu je potřeba si vyhradit tři dny. Během toho prvního dorazíte na chatu Watzmannhaus, druhý den uděláte samotnou hřebenovku k chatě Wimbachgries a třetí se vrátíte.

Na Watzmannhaus dojdete od jezera Königssee nebo z vesnice Ramsau. První možnost je zajímavější, protože se střídají →

FOTO: JAKUB TUREK (CHATA GIANETTI, POHOŘÍ BERGELL)

scenérie hlubokého lesa, dalekých rozhledů, ledovcového kotle a nakrátko využijete i jednoduchou ferratu, která překonává skalní výšvih.

Druhý den brzy ráno půjdete do prudkého kopce s občasným lanem na přidržení na vrchol Hocheck. Stojí na něm dřevěná ochranná chatka pro případ zhoršení počasí. Tady si navléknete horolezecký úvaz, nasadíte přilbu a vydáte se ostrým hřebenem vysoko nad údolím. Stezka je chvílemi odvážně zajištěná lany po skalních ostřích, jindy využívá pohodlných skalních lavic v úbočí. Útěchou bázlivým může být, že cesta vypadá zpočátku velmi obtížně a dramaticky, ale během túry to tak strašně není. Zvládne ji každý, kdo někdy byl na ferratě a ví, co se dělá s karabinami.

Od vrcholového kříže kličkujete po vyšlapané stezce dolů do údolí Wimbachgries. Přilbu a jistící pomůcky však odložte do batochu až kousek nad chatou, protože vás čekají takové nepříjemnosti jako lámové police, kameny padající od turistů nad vámi nebo sestup podél dlouhých lan natažených v kosodřevinovém porostu. Naprostá většina turistů pokračuje na Wimbachgrieshütte, kde přespí a druhý den dojdou na autobus. Hodně rychlí si mohou dovolit jít na opačnou stranu ke Königssee přes sedlo Trischübel.

• **Kde:** Horský masiv Watzmannu se zdvihá nad německým Berchtesgadenem nedaleko rakouského Salcburku.

• **Něco navíc:** Udělejte si čas na jezero Königssee. Pojedete parníčkem, který svojí velikostí i tvarem připomíná tramvaj. Po půlhodině plavby se objeví bílý kostelík s cibulovitými červenými báními na štavnatých zelených pastvinách. Z lodi vystoupíte u jeho paty. St. Bartholomä stojí za krátkou prohlídku. Mějte přítom na paměti, že na poutě dvakrát do roka se sem chodilo podle toho, jak příroda dovolila. V létě dva dny přes hory Steinernes Meer z dnešního Rakouska a v zimě po ledě zamrzlého jezera od německého Berchtesgadenu. Jinak byl kostelík i s malou osadou celý rok odříznutý od světa.

www.watzmann.de/der-berg

FOTO: JAKUB TUREK (CHATA WATZMANNHAUS)

Francie

Korsická GR 20? Přes hory, jezera k mořským plážím

Pro Sentier de Grande Randonnée de la Corse, grandiózní horskou túru procházející napříč Korsikou od jihu na sever, se vžil název GR 20. Tento trek patří k perlám zážitkové vysokohorské turistiky. Uvidíte rozeklané divoké pohoří, křišťálová jezera, ale i rozsáhlé lesy, malebné zátoky a písčité pláže. Dravé potoky tvoří hluboké kaňony, soutěsky, kaskády a vodopády.

Turistická cesta odvážně lemuje strmá úbočí korsických Alp. Její délka je sto osm-

desát kilometrů. Protože cesty vedou doslova přes hory a doly, trvá její zdolání dva týdny. Mnoho turistů proto absolvuje jen její severní polovinu, která je lépe dostupná dopravními prostředky. Úchvatná túra je totiž přirozeně rozdělená na dva stejně dlouhé úseky železniční stanicí Vizzavona. Od jihu se sem jde z městečka Conca a k severu se pokračuje až do Calenzana.

GR 20 se vyhýbá většině nejvyšších hor, protože není určena pro horolezce, a dokonce ani ne pro milovníky ferrat. Využijete tu především vytrvalost. Denní pochody jsou dlouhé a s těžkým batohem únavné. Začátkem léta je potřeba počítat i se sněhem v nejvyšších místech.

Ubytování uvnitř chat je mnohdy nejisté kvůli velkému zájmu návštěvníků o některé úseky trasy, a jinde není dokonce vůbec možné. Proto je nutné s sebou nést stan. Stanování na divoko je sice na celém ostrově zakázané, ale vedle horské chaty nebo v kempu je možné každý večer stan postavit.

Korsika je podle mnohých nejkrásnější ostrov Středozemního moře a nabízí příjemné počasí. Když je v Karpatech vyloženě ošklivo a v Alpách se také nejeví přátelské počasí, na Korsice bude téměř jistě slunečno a přítom bude povívat chladivý větrík. Je to dáno jižní zeměpisnou polohou.

• **Kde:** Ostrov leží ve Středozemním moři jižně od francouzského města Nice.

• **Něco navíc:** Korsické pobřeží je rájem pro pádlování na mořských kajacích. Čistá voda, divoké zátoky a dobrodružné vlny přitahují elitní dobrodruhy i rekreační vodáky, aby vyzkoušeli zdejší moře. Kajákařské půjčovny a základny jsou v každém větším přístavu i turistickém resortu.

<http://english.visit-corsica.com>

FOTO:

FOTO: ARCHIV (PICO DE ANETO)

Andorra, Španělsko, Francie

Mohutné Pyreneje skoro bez turistů

Pyreneje obsazují výškou třetí místo v Evropě, za Alpami a Sierra Nevadou. Nejvyšší vrchol Pico de Aneto se zdvihá 3404 metrů nad mořskou hladinu. Pětisetkilometrová délka hlavního hřebenu je impozantní. V rovnoběžkovém směru tvoří horský most mezi Atlantikem a Středozezemním mořem. Pyrenejský jih patří Španělům, sever Francouzům a v srdci hor žijí nezávislí Andořané.

Přechod celým hřebenem Pyrenejí je grandiózní turistický kousek, který je vyhrazený jen nemnohým fyzicky i psychicky odolným lidem. Typickým rysem tohoto pohorí je totiž uspořádání do takzvaných kvest. Označují se jimi skalní masivy i celé horské skupiny orientované kolmo k hlavní ose celých Pyrenejí. Jsou oddělené hlubokými údolními, a znesnadňují tak turistům život. Jestli to chcete zkusit, po celou dobu se držte cesty označované GR11. Na její zdolání budete potřebovat více než měsíc.

Většina rozlohy Pyrenejí je člověkem téměř nedotčená. Potkat někoho na cestě v horách je spíše výjimka než pravidlo. Kvůli zachovalé divoké přírodě jsou v Pyrenejích zřízeny národní parky. Turistické značení, které známe z českých kopečků, buď neexistuje, nebo značky malovali ležérní Jižané. Bez mapy a dobré orientace se tu neobejdete.

Nejvíce lidí míří na Pico de Aneto. Přesto je tu oproti Alpám božský klid. Výstup takzvanou normální cestou není obtížný, ale vyžaduje dobré boty. Často se i v létě musí přecházet sněhová pole a na závěr čeká malý ledovec. Vychází se z městečka Benasque. Za

dvě hodiny chůze jste v kleči u chaty Renclusa, kde většina turistů před výstupem přespává. Druhý den trvá výstup necelých pět hodin. Cesta se vine sutí, sněhem, po skalách a nakonec po úzkém kamenném hřebeni. Padesát metrů před vrcholem musíte překonat jediné těžší místo zvané Mohamedův krok, kterým překročíte úzké sedélko.

• **Kde:** Pyreneje tvoří značnou část španělsko-francouzské hranice.

www.lespyrenees.net

Rakousko

Glockner Runde v pohorkách po ledovci

Nejvyšší vrchol Rakouska Grossglockner, stejně jako všechny štíty okolo, je zaledně-

ný. Dostupný je tedy pouze pro horolezce. Sedmidenní turistické putování na jeho úpatí však obkružuje tohoto velikána, aniž by bylo nutné šlápnout na ledovec nebo lézt po skalách. Přesto celý týden putujete v úchvatné vysokohorské přírodě. Potřebujete k tomu průměrnou kondici, vytrvalost a štěstí na počasí. Denní etapy jsou naplánované na čtyři až osm hodin chůze a je nutno počítat s převýšením až 1700 metrů každý den.

Začátkem léta chůzi ještě znesnadňuje starý sníh, ale o prázdninách už bude pohodlná. Přespává se na horských chatách, a tak nemusíte s sebou vláčet těžké batohy. Stačí pár osobních věcí, teplé a nepromokavé oblečení a jídlo na jeden den. Vodu můžete nabrat po cestě z potoků nebo tajícího sněhu.

Obvyklý začátek je v Kaprunu, odkud jede do hor autobus. Po cestě procházíte nejen pod horskými velikány, ale také proslulými místy, kudy prošla horolezecká historie. V Kalsu založil pražský obchodník Johann Stüdl první spolek horských vůdců v německy mluvících zemích. Z Heiligenblutu vycházela výprava, která poprvé vystoupila na Grossglockner. Fusch je výchozím místem silnice Grossglockneralpenstrasse, kopírující starověkou vysokohorskou stezku přes hlavní hřeben Alp.

• **Kde:** Grossglockner je součástí nejvyššího rakouského pohorí Vysoké Taury.

• **Něco navíc:** Do nitra hor vede vysokohorská silnice Grossglockneralpenstrasse. Autobusem nebo autem se dá dojet až na vyhlídku Františka Josefa. Z velkého parkoviště je nejlepší vyhlídka na ledovec Pasterze a na samotný Grossglockner. Krátká lanovka vás od parkoviště svezí k ledovci.

www.grossglockner.at

JAKUB TUREK

Autor je šéfredaktorem specializovaného serveru Horydoly.cz

FOTO: JAKUB TUREK (VYSOKÉ TAURY)